Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА — SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda" 30 Montgomery Street Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237 (201) 434-0807 (201) 434-3036
УНСоюз: (201) 451-2200

РІК XCII. Ч. 194. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 10-го ЖОВТНЯ 1985 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, OCTOBER 10, 1985 No. 194. VOL. XCII.

Відкрилась спільна виставка мистців в Ню Йорку

Ню Йорк. (К-н). — Тут у престижевому Українському Інституті Америки відкрилась в суботу, 5-го жовтня, мистецька виставка шістьох відомих образотворчих мистців. Беруть в ній участь: Слава Геруляк — кераміка, Зенон Голубець — скульптура, Ніна Климовська, Аркадія Оленська-Петришин, Наталя Погребінська і Юрій Соловій — малярство.

За коталогом С. Ґеруляк повинна була показати чотири свої кераміки, але виставлено тільки дві більшого розміру настінні тарілки — пляюети. Ю. Соловій виступив із п'ятьма образами, в тому числі одною великого розміру олією „Розп'яття В'єтнаму", символічний образ на чорному тлі. Скульптор З. Голубець виступив із чотирма дерев'яними плоскорізьбами, із них найменша „Таня", головка дівчини та великих розмірів „Місто" — чорне дерево. Всі чотири образи Н. Климковської це мальовані на шовку делікатними пастелевими кольорами кві ти (ириси). Аркадія Оленська-Петришин закинула вже давній нахил до безпредметности і хоч її чотири образи все ще абстракти (олії), та насправді це обережно стилізовані квіти. Чотири експонати Н. Погребінської з Гантеру мальовані акриліком, один із них „Рожева середа" радше символічний образ. В Ю. Соловія три олії і два ґваші, один експонат „Мужчина і жінка" з колишньої його виставки „Тисяча голів". Всі названі мистці — високо фахово освічені професіонали.

Мистець і мистецтвознавець Богадан Певний правильно писав у „Сучасності", що палац УІАмерики, який є одною з нюйоркських архітектурних пам'яток не годиться для образотворчих виставок: образи, розвішані вздовж сходів не дають можливости приглянутися їм якслід, інші не мають належного освітлення і тільки виповнюють скупі порожні місця у передсінку між двома залями і в одній залі.

Приявними були тільки двоє мистців, що виставляли свої твори — А. Оленська-Петришин, організаторка виставки, та З. Голубець.

ЗУСТРІЧ УКРАЇНСЬКИХ ІНЖЕНЕРІВ

Союзівка. — З ініціятиви Головної Управи Товариства Українських Інженерів Америки тут в суботу, 12-го жовтня ц.р., відбудеться традиційна осіння зустріч на відпочинковій оселі Українського Народного Союзу Союзівці біля Керґонксону, Н.Й. Зустріч триватиме два дні і розпічнеться в суботу о год. 1-ій по полудні. У програмі: вокатон, наукова конференція, бенкет і забава, пленарне засідання ТУІА та голов відділів.

Округи УНС Клівленду і Філядельфії матимуть організаційні наради

Джерзі Сити, Н.Дж. — З Організційного Відділу УНСоюзу інформують, що в суботу, 12-го і неділю, 13-го жовтня ц.р. у двох Округах відбудуться організаційні наради.

Наради Округи Клівленду, які відбудуться в суботу, 12-го жовтня попередить Секретарсько-організаційний курс з такою програмою: Значення вишколу секретарів організаторів, Основи життьового забезпечення, Наш „товар" — роди союзового забезпечення, Таблиці зворотних вартостей і Як здобувати членів - психологія забезпеченевої акції. Початок курсу о год. 2-ій перед полуднем. Доповідачами під час курсу будить Володимир Сохан, головний секретар, і Степан Гавриш, головиний організатор. До участи в курсі зобов'язані всі відділові секретарі й урядовці, а також запрошується тих громадян, а головно молодь, які хотіли б працювати для УНСоюзу. В часі перерви буде спільна перекуска - обід, а відтак по полудні, о годині 3.30 відбудуться організаційні наради, в яких повинні взяти участь всі відділові урядовці та конвенційні делеґати. В нарадах крім згаданих двох членів Екзекутиви, візьме участь проф. Тарас Шмаґала, головний радний УНСоюзу. Курс і наради відбудуться в залі СУМА „Верховина", при 7425 Плезент Веллі ровд, Парма, Огайо.

Округу, яка об'єднує 19 Відділів, очолює мгр Василь Ліщинецький.

Філядельфійська Округа відбуде свої організаційні наради в неділю, 13-го жовтня в залі власного Дому, при 5004 Н. Олд. Йорк, Філядельфія, о год. 2-ій по полудні. У нарадах візьмуть участь: Уляна Дячук, головний касир Степан Гавриш, головний організатор, д-р Богдан Гнатюк, головний контролер, і Ваисль Пастушок, головний радний. Округу очолює Петро Тарнавський.

Під час згаданих нарад представники нарад Головного Уряду будуть інформувати присутніх про проведену працю цілости Союзу за останніх дев'ять місяців. При тому найбільше

(Закінчення на стор. 4)

Влаштовують святочний вечір у пошану Б. Лепкого

Філядельфія (М.Х.). — Старанням 20-го Відділу СУА ім. О. Теліги відбудеться тут у неділю, 27-го жовтня ц.р., в год. 4-ій по полудні, у великій залі Українського Освітньо-Культурного Центру, при 700 Сідар ровд, святочний вечір у пошану Богдана Лепкого, одного з найбільших українських прозаїків і поетів.

У програмі вечора беруть участь: інж Лідія Бурачинська, відкриття, д-р Роман Смик, слово про Богдана Лепкого, і читці творів поета: декляматорка Володимира Кавка, ред. Микола Францюженко й інж. Тарас М. Грицай. В музичній частині вечора вистпають такі відомі мистці: концертова співачка — сопрано Ія Мацюк-Грицай і концертова піяністка проф. Дарія Горлинська-Каранович, фортепіянове сольо й акомпаньямент. Ведуча вечора — поетеса Міра Гармаш. Оформлення сцени — мистецьмаляр Роман Василишин. Запрошення оформив Микола Кавка.

Під час вечора буде показана виставка цінної спадщини Б. Лепкого, що є власністю д-ра Романа і Лідії Смиків. Виставка буде відкрита від год. 3-ої по полудні.

ПОКАЗ МОДИ В ІРВІНҐТОНІ

Ірвінґтон, Н.Дж. — В неділю, 13-го жовтня ц.р., о год. 3:30 по полудні в Українському Народному Домі, при 140 Проспект авеню, тут заходами 86-го Відділу Союзу Українок Америки, відбудеться показ моди „Маннекін бутік". Несподіванки, канапки, солодке, кава. Вступ 12 долярів; еме- [illegible] рів.

МИСТЕЦЬКІ ОДИНИЦІ З АВСТРАЛІЇ УСПІШНО ВИСТУПИЛИ В НЮ ЙОРКУ І В НЮ ДЖЕРЗІ

Хор „Чайка" під батутою дириґента Степана Кореня виступає в першій частині програми.
(Фота: Михайло Боцюрків, „Український Тижневик").

Ню Йорк (В. Л-ць). — У суботу, 5-го жовтня ц.р., тут в залі середньої школи Вашінґтон Ірвінґ виступили довгоочікувані мистецькі одиниці української Австралії — чоловічий хор „Чайка" з Мельборну, під дириґентурою Степана Коріня, і танцювальний ансамбль „Веселка" із Сіднею, під мистецьким керівництвом хореографа Наталії Солошенко-Тиравської із солістами басом Ярославом Ліщинським, баритоном Валерієм Ботте і піяністкою Галею Кривенко, яка виконувала також функцію акомпаньяторки для хору і солістів. Адміністратором хору є невтомний Петро Кардаш, який не тільки в Ню Йорку, але також в інших місцевостях З'єднаних Стейтів Америки і Канади виконував левину працю, пов'язану з виступами хору і танцювального ансамблю.

Згадані мистецькі одиниці, перед виступом в Ню Йорку, дали успішні концерти в Едмонтоні, Вінніпеґу, Торонто, Міннеаполісі, Чикаґо, Дітройті, Клівленді, Філядельфії, Юніон, Н.Дж., а після Ню Йорку в Рочестері, на Союзівці, і останній в найближчу неділю в Лос Анджелесі. Концерти в Канаді спонзорував Комітет Українців Канади, а в ЗСА Український Народний Союз, активісти якого на місцях доклали максимум зусиль, щоб концерти у згаданих місцевостях випали якнайбільш успішно, що й сталося.

Хор „Чайка", як відомо, був зорганізований ще в Західній Німеччині в 1945 році з ініціятиви теперішнього дириґента С. Коріня, який свої музичні студії закінчив в Державній консерваторії у Варшаві, а потім був інструктором 20-ох шкільних хорів, дириґентом церковного хору Отців Василіянів, студентського хору „Січ" в Ґрацу, членом фільгармонійного хору тощо. У процесі переселення мішаний хор розпався, але в Австралії хор знову почав відроджуватись і тепер нароховує 35 співаків, з чого 40 відсотків молодого дорібку. В Австралії хор хтішається великою популярністю і досі награв п'ять пластинок і маґнітофонних стрічок.

Танцювальний ансамбль із Сіднею заснований в 1965 році і його учасники постійно міняються. Мистецьким керівником цього 34-членного ансамблю є Наталія Тиравська, яка довела ансамбль до перфекції, завдяки чому він став атракцією не тільки серед українців, але також бере участь у міжнародних фестивалях в Сіднейській опері. З огляду на фінанси, в турне по Канаді і ЗСА бере участь тільки чотири пари.

Господарем концерту у Ню Йорку був Окружний Комітет Відділів УНСоюзу, головою якого є Микола Хаманчук, а йому допомагали інші члени Управи і люди доброї волі, зокрема Михайло Юзенів, Мирон Заліпський, Маріянна Климишин, Іван Хома, Меланія Коханська, Тиміш Шевчук, Ярослав Оберишин, Степан Чума та інші. Чимало ініціятиви і праці вклала Уляна Дячук, головний касир УНС, перед, під час і по концерті.

Програму концерту, у присутності понад 800 любителів хорового і танцювального мистецтва, розпочав коротким вступним сло вом голова хору Петро Кар даш, який привітав присутніх на залі від українців в Австралії і подякував УНСоюзові за спонзорство і великі турботи пов'язані з поїздкою мистецьких одиниць. Зіна Ботте, яка дуже вміло сповняла функцію конферансьє, також коротко привітала присутніх і коротенько розказала історію обидвох ансамблів українською і англійською мовами кажучи, що „нашому роду нема переводу". „Чайка" і „Веселка" є продовженням довговікових традицій і різноманітних видів і форм українського мистецтва.

Хор „Чайка", у прекрасних вишивках і жупанах, відспівав у першій частині „Пісню для рідного краю" А. Гнатишина, „Над Прутом у лузі" І. Воробкевича, народну „Ой зацвіла калинонька", „Пречиста Діво, спаси Україну" А.

(Закінчення на стор. 4)

ІТАЛІЙСЬКИЙ КОРАБЕЛЬ ВСЕ ЩЕ ПЕРЕБУВАЄ В РУКАХ ТЕРОРИСТІВ

Каїро, Єгипет. — Захоплений ливанцями італійський люксусовий корабель „Акілле Ларо" все ще перебуває в руках терористів, які погрожують висадити корабель в повітря і перестріляти усіх 400 пасажирів та обслугу, якщо їхні вимоги про звільнення 50 політичних в'язнів з ізраїльських в'язниць не будуть дотримані.

Як відомо, капітан корабля Ґерардо де Роса ввесь час передає сиґнали з корабля, щоб воєнні кораблі не наближалися на небезпечну віддаль, бо терористи дійсно розпоряджають певною кількістю вибухового матеріялу, який, не відомо як, вони перекинули на корабель, і тому їхні погрози про висадження корабля в повітря є дуже реальними. Розмову з капітаном корабля, зарекордовану на маґнітофонну стрічку, передавало кільканадцять разів бейрутське радіо. У цій розмові кап. Ґ. де Роса інформує, що всі члени залоги і пасажири живі і здорові і, що раніше повідомлення про те, що терористи розстріляли дві жінки американки не відповідають правді.

У Вашінґтоні речник Пентаґону заявив, що секретар Департаменту оборони Каспар Вайнберґер наказав американським військовим кораблям здалека окружити пасажирський корабель „Акілле Ларо" і не дати йому можливости причалити до будь-якого порту. Крім того за плавбою корабля наглядають розвідчі літаки, які час від часу перелітають в околиці кружляння корабля.

Згідно з інформаціями в середу, 9-го жовтня, корабель знаходиться у прибережних водах Єгипту, але єгипетські урядові чинники покищо не рішені чи вони дадуть право кораблеві при чалити до одного із своїх портів для поповнення паль ним, харчами й іншими потрібними речами. Американський Уряд стоїть на становищі, що жадна держава світу не повинна дозволити терористам на причалення корабля з огляду на можливість поповнення числа терористів і морального визнання їхнього домагання. Інші держави світу стоять на становищі, що в крайньому випадку Ізраїль повинен звільнити 50 палестинців, а щойно тоді, спільно із заприязненими державами, подумати про відплатні акції проти терористичних гнізд, на взірець акції в Тунісі. Державний департамент ЗСА має повну підтримку італійського уряду у своїх заходах. Радіо в Бейруті також повідомило, що терористи бажають говорити з амбасадорами Західньої Німеччини, Італії і Сирії. Усі три амбасадори знаходяться нібито вже в дорозі до корабля.

Сенатори піднімають питання про порушення прав людини в СССР

Вашінґтон. — Виступаючи в сенатській Комісії у справах безпеки і співробітництва в Европі, її предсідник сенатор-республіканець Алфонс Д'Амато заявив, що З'єднані Стейти Америки не повинні обмежуватися розмовами про порушення прав людини в Совєтському Союзі, а треба пред'явити Москві обвинувачення в тому, що вона порушує Гельсінкські угоди.

„Наші дії не відповідають нашим словам. Своєю бездіяльністю ми демонструємо Совєтському Союзові, що нас не турбує те, що там відбувається. Вони знають, що наші претенсії є мінімальні і не звертають на них уваги", — сказав А. Д'Амато.

За словами сенатора, „американська реторика щодо збитого совєтським пілотом корейського пасажирського літака і щодо товарів, які імпортуються з СССР до ЗСА, зроблених в умовах рабської праці в совєтських концтаборах, не підкріплялася ніякими конкретними діями".

Виступаючи в тій же Комісії, сенатор-республіканець Ґордом Гамфрі обвинуватив Адміністрацію Роналда Реґена в тому, що вона не робить якихось „практичних кроків, які примусили б Совєтський Союз виконувати зобов'язання, взяті ним у Гельсінках". Він вимагав, щоб на листопадовій зустрічі з Міхаїлом Ґорбачовим у Женеві Р. Реґен приділив більше уваги порушенням прав людини в СССР.

На думку сенатора-республіканця Малколма Воллопа, „взагалі невідомо, навіщо З'єднані Стейти беруть участь у гельсінкському процесі". „Ми повинні нині відкрито заявити, що історія з Гельсінкськими угодами провалилася і оголосити Совєтському Союзові і східньому бльокові, що до того часу, поки вони не почнуть виконувати зобов'язання, ЗСА не вважають можливим поступати у відповідности з цими угодами".

У Пуерто-Ріко від повені загинуло 200 осіб

Понсе, Пуерто-Ріко. — У понеділок, 7-го жовтня сильні дощі викликали тут повінь, а з нею і оповзні ґрунту. Ця повінь стала причиною загибелі 200 осіб.

Лявіна бруду знесла будинки, розміщені на схилі узгір'я коло Понсе. Це сталося біля третьої години ночі. Повінь знищила 275 домів в Мамеєс Портонес, на які обрушилися тонни розмитого ґрунту. „Багато людей загинули у сні, судячи з того, в якому виді були знайдені їх тіла, — сказав начальник поліції міста Хозе Люїс Санчез. — Інші почули небезпеку, що насувалася, і намагалися врятуватися".

Рятівники знайшли вже тіла 24 загиблих і поранених.

Губернатор Рафаель Ернандес Колон, говорячи про нещастя, сказав, що „можливість знайти живих людей в розвалинах домів у Мамеєссі надто мала".

Вночі з неділі на понеділок по всій країні загинуло 36 осіб. Деякі загинули в автах, змиті потоками води. Зруйновано багато доріг і мостів.

Представники Червоного Хреста повідомляють, що майже 4,000 мешканцям надано тимчасовий притулок. Населення Пуерто-Ріко становить 3,2 мільйона осіб.

Ця повінь є найбільш руйнівним стихійним лихом після гураґану Сан Сіпріяно, який обрушився на Пуерто-Ріко в 1932 році. Тоді загинуло 225 осіб.

У СВІТІ

ПОЛІЦІЯ В ЛОНДОНІ, Велика Британія, герметично замкнула мешканеві коплекси для негрів у північній частині і погрозила, що вживатиме проти ватаг молоді, яка зводить „бої" з поліцією, гумові кулі, сльозоточивий газ, воду і палиці, якщо заворушення на вулицях у цій частині міста не втихатимуть. Префект поліції наказав озброїти лондонську поліцію газовими гранатометами, крісами для вистрілів гумових куль після того, як молоді негри замордували на вулиці безборонного поліціянта, а кільканадцятьох осіб тяжко поранили вистрілами з крісів і ножами. Як відомо, лондонська поліція не носила досі жадної зброї, крім палиць. Досі були поранені 245 особи, більша частина яких це поліціянти, які взагалі не мали чим оборонятися перед наступом хуліганів.

В БЕЙРУТІ ЗНОВУ розгорілися бої між ливанцями-шіїтами і палестинцями. Шіїти, вживаючи совєтського виробу танки, панцерні вози, гранатомети, викидні ракет, так звані „Катюші" та іншу зброю, почали наступати на укріплення палестинців і на табори втікачів, грабуючи при тому всю мізерію, тобто скромне майно, яке посідають палестинці. У перестрілці принамні п'ять осіб загинули, а понад 20 були поранені. Шіїти залишали поранених палестинців вмирати на вулиці і не давали їм жадної медичної допомоги.

РАДА БЕЗПЕКИ ОБ'ЄДНАНИХ Націй засудила Південно-Африканську Республіку за військову інтервенцію в Анґолії і систематичну допомогу для антикомуністичних повстанців у формі пересилки зброї, амуніції й іншого військового матеріялу. У випадку потреби, головне військове командування ПАР висилає до Анґолі вибрані військові частини для допомоги повстанцям, особливо тоді коли на них наступають комуно-московські і кубинські вояки, про яких в засуджуючій резолюції ОН не згадується ні словом. Анґоля пожалувалась в Раді Безпеки, що війська ПАР застрелили 65 вояків анґольських збройних сил.

ПІВДЕННОКОРЕЙСЬКИЙ УРЯД в Сеулі переслав Північній Кореї протестну ноту, у якій вимагається вияснення про випадок із перехопленням 86-тонового риболовного корабля і 12 членів залоги на міжнародних водах. Покищо уряд Північної Кореї, який в останньому часі заініціював був декілька зустрічей з делеґацією Південної Кореї і були всі надії на конструктивну співпрацю між обидвома Кореями, не відповів на ноту і не зайняв жадного становища до згаданого випадку.

СИРІЙСЬКІ ВІЙСЬКОВІ частини, які зайняли позиції в портовому місті Тріполі, почали помалу, але систематично і дуже рішучо обмежувати владу ворогуючих між собою політичних фракцій і наказали здавати тяжку зброю до збірного сирійського пункту. Головне командування Сирії повідомило вміжчасі, що за приховання тяжкої зброї власники будуть поставлені під полевий військовий суд і розстріляні. Шіїти особливо не задоволені такою поведінкою сирійців, бо вони вважали, що їм, найчисленнішій групі, належиться контроля над містом і портом. Інтервенція Сирії в Тріполі розпочалася після захоплення прихильниками Джігад чотирьох совєтських громадян, між ними трьох дипломатів і лікаря амбасади СССР в Бейруті.

В АМЕРИЦІ

ВИСТУПАЮЧИ ПЕРЕД лідерами Республіканської партії, президент Роналд Реґен підтвердив незмінність американської позиції щодо космічної оборони. „Зоряні війни, — сказав він, — це інструмент миру, а не предмет торгівлі на майбутніх переговорах. Ця програма створюється не для знищення людей, а для знищення зброї. Ця програма ні в якому випадку не сприяє мілітаризації космосу. Навпаки, її мета — знищення запасів на землі, зробивши їх безпотрібними". Президент заявив, що твердість американської позиції не означає намагання опинитися у більш вигідному становищі на переговорах.

ЯК ПОВІДОМЛЯЄ Статистичне бюро Департаменту справедливости, в 1984 році в ЗСА було вчинено 35,5 мільйона злочинів, на 1,5 мільйона менше, ніж у попередньому році. Це найнижчий показник за останні 12 років. Однак кількість деяких видів злочинів, таких як пограбування, зґвалтування, хуліганські напади, майже не змінилася. „Отримані дані виглядають досить оптимістично, — сказав директор бюра Стівен Шлезінджер. — Майже в усіх видах злочинів за останні три роки помітний певний спад. Це викликано, мабуть, більшою активністю населення".

КОРПУСОВІ МИРУ сповнилося 25 років. Урочиста церемонія, присвячена цій події, відбудеться в Енн Арборі, на території університету Мишиґен. В тому місці під час передвиборної кампанії проти Ричарда Ніксона Джан Кеннеді оголосив основні принципи міжнародної добровільної організації, покликаної допомогти країнам, що розвиваються, в справі освіти, медичного обслуговування, сільського господарства і економічного розвитку.

ВІДПОВІДАЛЬНІ ПРАЦІВНИКИ американської телевізії заявили, що вони в принципі досягли погодження з керівництвом совєтської центральної телевізії про обмін телевізійними програмами. Якщо досягнута в Москві усна згода увійде в силу, совєтські програми вийдуть на екрани телевізії ЗСА вже в 1986-87 роках, а американські програми будуть демонструватися на совєтській телевізії. Західні дипломати вважають, що обмін телевізійними програмами може стати етапом в справі створення культурних контактів між ЗСА і СССР.

НА НЕДІЛЬНІЙ ПРЕСОВІЙ конференції посадник Ню Йорку Едвард Кач і начальника транспортного управління міста Ентоні Амерузо було повідомлено, що федеральна адміністрація в справах будівництва доріг прийняла рішення виділити 60 мільйонів долярів на переведення ремонтних робіт на мостах Бруклинському, Менгеттенському і Квінсборо. Е. Кач і Е. Амерузо сказали, що додаткові кошти сприяли б швидшому закінченю ремонтних робіт, які, як вважають, триватимуть до 1990 року.

У ФІНІКСІ, АРІЗОНА, помилково була вбита 33-річна працівниця ФБІ Робін Аренс. Її застрілили в той момент, коли вона з револьвером у руці появилася в погано освітленому вестибюлі будинку, оточеному аґентами ФБІ, де жив злоченець Коннет Баррет, який брав участь в озброєному пограбуванні інкасаторського авта в Лас Веґесі 27-го вересня ц.р. Аґенти ФБІ прийняли Р. Аренс за подругу К. Баррета і відкрили вогонь. Аренс була доставлена до шпиталю, де незабаром померла.

ОФІЦІЙНА СОВЄТСЬКА пропаґанда намагається представити тепер президента З'єднаних Стейтів Америки Роналда Реґена, як дуже стару і хвору людину неспроможну вести довгі переговори чи керувати великою під кожним оглядом державою. Совєтські засоби масової інформації поширили поголоски, що Р. Реґен хоче відбувати з Міхаїлом Ґорбачовим тільки короткі двогодинні сесії.

СВОБОДА SVOBODA
Український щоденник Ukrainian Daily

Перед Конвенцією УАКРади

На 18-20-го жовтня ц.р. визначено у Філядельфії Конвенцію Української Американської Координаційної Ради. Щоби з'ясувати причини скликання її, її характер і цілі — треба обов'язково, хоч би тільки в загальних рисах, згадати деякі події з недавнього минулого, які подекуди далі актуальні та які проте завжди ще представлювані деким у кривому дзеркалі.

Українська Американська Координаційна Рада зродилася з кризи в нашій громаді, яка настала явно і формально від XIII Конґресу Українців Америки, що відбувся у Філядельфії в жовтні 1980 року. Насправді ця криза розпочалася раніше, бо від першого дня, як становище урядуючого віцепрезидента УККА перейняв головний предсідник Народної Помочі. Попередні три роки, коли те становище займали за чергою головні предсідники УНСоюзу, УБСоюзу і „Провидіння" не було теж повної ідилії, але суперечки в отій американсько-українській репрезентаційній централі були неначе річчю природною і логічною, бож у 1976 році, за звітом книжки, виданої з нагоди XII Конґресу, належали до УККА 23 Відділи УККА поруч із 60 самостійними установами і організаціями — величезна більшість зорганізованого українського суспільства в ЗСА. Були проблеми, було внутрішнє непогоджування, але не було кризи, бо завжди всі такі різниці поглядів, логічні в такій зрізничкованій громаді, ладналися компромісово. Коли й проявлялися відосередкові спроби, то вони бували тільки епізодами, бо перемагала свідомість доосередкової дії, щоби привернути внутрішню консолідацію та запоруку існування одної всіма респектованої української репрезентаційної організації перед американськими властями.

Фактична криза почалася від перших кроків підготови XIII Конґресу. Та підготова була така, що згори складено Номінаційну комісію з більшістю членів одного партійно-ідеологічного середовища. Заходи, щоб виправити помилку, яка сталася з виключенням з Номінаційної комісії комбатантського світу (ОбВУА) та Золотого Хреста, і Ліґи Православних Українців не увінчалися успіхом. Головство в Номінаційній комісії, як і головство в Конґресі перейняли діячі УВФронту. Склад замісцевих делеґатів був так штудерно зорганізований, що породжував сумніви відкіля взялося стільки делеґатів з різних малих українських осередків (наприклад, Фльорида, чи містечко Кергонксон). У правильник вставлено між іншим точку, що тайне голосування відбувається тільки „у важливих справах", а про ту „важливість" вирішував предсідник Конґресу чи, евентуально, більшість приявних явним голосуванням, яка орієнтувалася на диригента з першого ряду крісел. Всі спроби направити ту ситуацію не вдавалися і довели до того, що делеґати 17-ох членських установ і організацій вийшли із залі на знак протесту проти способу підготови і ведення Конґресу.

Але вони не виступали з УККА. Тому зорганізувалися спершу в Комітет Правопорядку в УККА. Переговори для полагоди конфлікту були безуспішними, дармащо опозиція ствердила відразу, що не йдеться про ротаційну систему, тобто конечність забезпеки в УККА керівної ролі за союзами. Опозиція вимагала тільки визнання новообраною верхівкою УККА плюралітету української громади в Америці і факту, що до УККА належать суверенні установи й організації з власними статутами, тому не можна їх ні в якій справі майоризувати піднесенням руки. Щоби цього не було і щоби не провалився XIII Конґрес пропоновано скликати спільну Статутову комісію і змінити в дечому статут. Зголошено вимогу, що в керівних органах УККА повинні брати участь ієрархи наших Церков з уваги на історичну й актуальну ролю, що її грає Церква в нашому народі. Суґеровано, що для заманіфестування компромісу і згоди можна би відновленій сконсолідованій централі надати хоч трохи іншу назву. Всі ці пропозиції і суґестії та чотири спроби погодження верхівка УККА відкидала. Тоді Комітет за правопорядок перезвав себе Українською Американською Координаційною Радою і зголосив вимогу на IV Конґресі СКВУ у Торонто в листопаді 1983 року визнати УАКРаду за другу рівнорядну централю українців в Америці. Зорієнтувавшись, що велика більшість приявних на залі буде голосувати за таким внеском, урядуючий віцепрезидент УККА Ігнат Білинський заявив, що він і його однодумці не мають нічого проти такої другої центральної репрезентаційної організації. Приявний там голова УАКРади д-р Іван Флис заявив, що він „на другий день" готов сісти з І. Білинським за стіл щоби зліквідувати конфлікт і привернути стан тільки одної централі централь. Тисяча приявних на IV СКВУ прийняла ті заяви відповідальних діячів бурею оплесків.

Але і на цьому скінчилося. Повернувшись до Америки, лідери УВФронту ні на крок не поступилися від свого становища, яке по суті відповідало гаслові ОУН з 20-их і 30-их рр.: „приступайте до нас", „слухайте нас, а буде згода".

І. Білинський заявив при одній нагоді прилюдно: „УККА був, є і буде одинокою українською центральною громадською організацією". Таке становище зайняв однопартійний XIV Конґрес УККА, який виніс резолюцію про те, що УККА є єдиною централею українців Америки та що він більше не визнає УАКРаду другою централею. У цій ситуації провід УАКРади не мав іншого виходу, як тільки приступити до зорганізування себе, як централі де факто і де юре. Тому-то саме скликано Конвенцію на кінець жовтня ц.р. до Філядельфії.

Ол. Зозуля

СПАДКОЄМЦІ СТАЛІНА

I.

Після смерти Сталіна, на престолі російської імперії сиділо аж чотири спадкоємці. Підкреслюємо, сиділи, бо жаден з них не зробив **крихти добра для уярмлених народів.** Про п'ятого, Ґорбачова, ще рано говорити, бо він щойно розправляє крила, вивчає внутрішнє і міжнародне становище

З усіх, що сиділи в кремлівському кріслі, покищо не розгаданим є Н. Хрущов. Відомо лише те, що він був відважним, самовпевненим і „рубав з плеча" без оглядки. У київський період зарекомендував себе, як мітинговий балакун і нестерпний до думок інших. Він був хитрий, як лис і спритний, як в'юн.

Відомо, що Сталін лишив по собі найближчих соратників: Маленкова, Молотова, Кагановича, Берію, Ворошилова, Мікояна, Булґаніна, і Хрущова. Як же сталось, що останній добрався на самий верх партійного Олімпу? А ставши генсеком, зразу ж розвінчав Сталіна, розпустив концтабори, розігнав Політбюро і чолових членів, запроторив на периферію доживати віку. Хрущов діяв сталінськими методами. Різниця лише в тому, що Сталін, наслідуючи Івана Ґрозного, своїх конкурентів Троцького, Зінов'єва, Каменіва, Бухаріна, Рикова, безпощадно знищив, а Хрущова помилував.

На XX з'їзді партії Хрущов домігся санкції створити Комісії для розгляду справ репресованих комуністів та притягнення до відповідальності винуватців. Це торкалось, в першу чергу, Брежнєва Суслова, Андропова, Косиґіна, Козлова, і інших.

Виглядало так, що ці Комісії мали провести чистку партійного апарату, а це вже стверджувало, б що за всі злодіяння відповідає партія. Тому, на мій погляд, уже на з'їзді почалась створюватися опозиція проти генсека. Широкі маси також були незадоволені, бо Комісії не мали меті розслідуван ня нищення селян та інтеліґенції. Але найбільш турбувало стару ґвардію ухвала про увільнення керівників пенсійного віку на відпочинок. Усе це разом сприяло усуненню Хрущова та збереження нежиттєздатної системи.

Хоч Хрущов не дав себе розпізнати, але з перших днів його правління настала відлига, була надія на покращення, яка не збулась. А щоб було нині, коли б Хрущов не розвінчав Сталіна?

Хрущов розумів що треба в якийсь спосіб перебудувати народне господарство і насамперед, колгоспну господарку. Нагадаємо, що за його керівництва в Союзі була величезна харчова криза. Почав він цю кризу розв'язувати на „американський" спосіб. Закомандував всюди сіяти кукурудзу, навіть там, де вона ніколи не родила, почав будувати аґроміста без присадибних ділянок. Це викликало обурення селян. З цієї затії нічого не вийшло.

Укомплектувавши апарат ЦК російськими патріотами, Хрущов заходився розв'язувати національне питання. Почав він цю розв'язку з жидів, до яких у нього не було довір'я. І тому, що в проводі останніх залишилися одиниці він почав усувати жидів із наукових установ. Йому здавалось, що серед загальної кількости 223,893 науковців жиди посідають 24,620 посад (українці 21,762) забагато.

Свої погляди в цій справі він висловив у розмові з французькою соціялістичною делеґацією так: „Становище євреїв і їх взаємовідносини з іншими народами є складною проблемою. На початку революції було в керівництві партії і держави багато євреїв. Вони були у найвищій мірі освіченими людьми. Вони, мабуть, були також революційніші ніж пересічна російська людина. Потім ми виховали нові кадри. Коли б євреї схотіли сьогодні зайняти перші місця в наших республіках, так на це тубильці, природно, дивилися б дуже неприхильно".

Ось чому міністер культури К. Фурцова тоді ж виявила процентну норму прийому жидів до вищих шкіл з розрахунку: один жидівський студент на одного жидівського шахтаря. **Звучить це анекдотично, але** ймовірно. Жиди зрозуміли, що їм в Росії місця нема. Відтоді почався рух за виїзд до Ізраїля.

Закінчення буде.

Іван Боднарук

СЕНЬЙОРКА ПОЕТЕС ЗАХІДНЬОЇ УКРАЇНИ

Сто років тому, в 1885 році, видав д-р Євген Олесницький першу збірку поезій Уляни Кравченко під заголовком „Пріма вера". Авторка збірки, одна з піонерок українського жіночого руху, померла в Перемишлі в березні 1947 року. Уляна Кравченко — це псевдонім і українізована форма офіційного імени Юлії Шнайдер, що була по батькові німецького походження. Вмираючи на 87-му році життя, залишила вона нашому народові цінну поетичну спадщину. Назва першої збірки тієї поетеси взята від назви одного з віршів тієї збірки, „Пріма вера", латинські слова, що значать „рання весна", або „первоцвіт".

Той вірш починається словами:

Пріма вера! О, вітай,
сестричко!
Ледве сонця перший
промінь сяє,
Вже блідеє вихиляєш
личко...
Бережися, лісом вихор
грає!

Її батько Юліян був нащадком колоністів, що їх австрійська влада поселювала на наших землях. Родина Шнайдерів мала невеличкий маєток біля села Раківця на Скільщині. Перед одруженням жив у Сколім, як державний урядовець. Одружився 1859 року з Юлією Лопушанською, дочкою пароха села Побук на Скільщині. Після одруження переїхав до Миколаєва над Дністром, де назначено його комісаром при жидачівському старостві. Він зукраїнізувався і включився в українське життя та навіть писав українські вірші. Але тримав зв'язки з німецьким народом. Помер 1870 року, коли дочці було 10 років.

Мати Юлія була жінка непересічної краси, любила спів і музику, мала дар до розповідання. Перебравшись до Миколаєва, Шнайдери замешкали в домі Устияновичів. Леонтій Устиянович, батько поета й письменника, був посадником Миколаєва. Його син Микола вже тоді душпастирював у Славську. В тому домі 18-го квітня 1860 року прийшла на світ перша дочка Шнайдерів, Юлія. Крім неї, мали ще троє дітей: дочку й двох синів. Юлія виховувалася в українському дусі.

Виступила Уляна Кравченко на літературне поле оповіданням „Калитка", друкованім у „Зорі" в 1881 році, а потім писала вже майже самі вірші, які друкувалися в „Зорі" й „Ділі". Вже в семінарії писала для товаришок усякі принагідні вірші. Галицьке громадянство радо привітало нову поетесу, і її твори відразу подобалися, а голосним стало її ім'я, коли Олесницький сто років тому видав її збірку „Пріма вера". Вірші тієї збірки постали в 1880-1884 роках. У них бажала поетеса усунути мариво суспільних пересудів, домагалася, щоб брат з братом ділився добром. Вона терпить не своїм, а чужим горем. Посвячує себе праці для народу, йому жертвує своє життя.

Я ваша!
Сеї ж я землі дитина,
бездольні люди!
Одна мене і вас
веде стежина
на працю й труди!

Спішу в дорогу цю,
що перед нами
лежить, покровом
імлистим вкрита...
вся вона сльозами,
І сію слово!...

У вірші „У Бескидах" тієї збірки каже поетеса, що рада б духом летіти все вище, щоб наблизитися до Бога і спочити аж на ясному сонці. Одначе вона бачить недолю своїх братів, тому каже пташці, щоб вище звертала хуткі крила й заявила небу, що на землі багато горя і сліз. Про її нахил до ідеалізму кажуть найкраще оці слова:

Чуттям гарячим
за тісний сей світ
Підмогу маємо
в любові і вірі,
Ні труд, ні завід
нас не остудить,
Святим ідеям
жизнь несем в офірі.

Поезії Уляни Кравченко 1886-1920 років розкинені майже по всіх тогочасних галицьких літературних журналах, як „Зоря", „Дзвінок", „Літературно-науковий Вісник", „Світ Дитини" та по деяких часописах. Поезії збірки „Проліски" навіяні теплим материнським чуттям, любов'ю до рідного краю, Бога і ближніх. Найбільше замітна в них любов до природи.

Для старшої молоді призначена збірка „В дорогу". На поезіях цієї збірки виховувалася наша молодь та приготовлялася до великих діл для свого народу. Ця збірка залишалася завжди провідною зіркою для української молоді в її поході назустріч сонцю золотому.

У збірці „Лебедина пісня" тон повчальний. Більшу її частину виповнюють короткі поезії — афоризми, оперті на життєвому досвіді поетеси, на філософії життя, і мають глибоку провідну думку. Сама ж „Лебедина пісня" — сумна й жалібна. Глибоко етичний і гуманний підклад поезій для молоді надає їй високого літературного значення. До вірша „Землю криє сніг спроквола" скомпонував Е. Форостина музику.

Романтична ідеалістка, стала Кравченко на службу реального життя під диктатом духа часу й політичних умов. Завжди тиха, воліла самоту й кожну хвилину використовувала на науку. У своїх творах зображувала часто свої духові переживання. Жила в близькій приязні з Франком і кохала його. Але до подружжя чомусь не дійшло й вийшла заміж за вчителя поляка Нєментовського. Денис Лукіянович був явно упереджений до неї за те, що понищила й ушкодила листи до Франка. Франко виправляв її твори, цінив її чуття і щирість у її поезіях; він радив їй закинути прозу й посвятитися поезії. Він і спричинив трагедію її життя, бо не відповів на її почування. Син її Юрій Нєментовський, талановитий маляр і письменник, загинув у Першій світовій війні і втрата ця тяжко діткнула матір.

Як поетеса, Уляна Кравченко стоїть на чільному місці в українській літературі. Різноманітність форми, гнучкість вірша та ідейний зміст ставлять її твори на високий рівень. Своє особисте життя вона завжди відсувала на дальшу мету, бо загальні справи уважала важливішими.

І.П.

Далекі гості

Приліт „Чайки" і „Веселки" з Австралії до громад нашого поселення тут на цьому континенті, а між іншими й до Міннеаполісу, був зворушливою радістю.

Чи не символічна мазва того хору? „Чайка". Чи не так, як „чаєнят при дорозі" захопила невідрадна доля наш люд і понесла в чужі далекі світи? Та хоч і пролетіли „чаєнята" простори й моря, вони витривали, не „стерли крилець"! Освівши і розглянувшися по чужій землі, підвели свої крила до льоту, до чину. З вірою у власні сили почали будувати нове життя, організувати й розвивати культурні осередки, всіх ділянок, надаючи їм наше національне обличчя і зміст.

І наші брати й сестри, кинені долею в далеку Австралію, не лишилися позаду. А їх же там, набагато менше, ніж нас тут, і їхні економічні й матеріяльні умовини далеко тяжчі, а все ж вони зробили багато! Тому, появу хору „Чайки" на сцені привітала публіка з великим ентузіязмом і зворушенням, про що свідчила вщерть виповнена нею заля і гучні оплески по кожній пісні. Не буду розцінювати самого виконання пісень, це залишаю знавцям хорової музики. Мило вразили костюми хористів, своєю новістю стилю. Дивував одяг самого диригента, чи може такий австралійський стиль? Репертуар концерту, охопив переважно мотиви народних цікаво інтерпретованих пісень, які декого з публіки дивували — „ми таких ніколи не чули". Не забуваймо, що наша Україна велика й культурна її спадщина — багата! Саме цей зворот „Чайки" до старовини, підкреслює почин цієї громадської одиниці від самого ґрунту наших перших поселенців у далекій чужині, їхню тугу, за всім утраченим дорогим і безповоротним.

Дехто з публіки, „турбується", що „молодь не захоплюється таким репертуаром, їй треба дати щось модерне й веселе". Чи наш народ, тільки веселився? Чи саме в піснях, не виявляв він свої почування і настрої? Хай краще, молодь поцікавиться цією сторінкою історії, чи літератури нашого народу.

В загальному в репертуарі „Чайки" напевно знаходяться пісні різного жанру, але зважмо, що в цьому випадку, може й через захворіння головної солітки, мусіли бути пересунені точки концерту. Тож будьмо більш розважні до вимог і до критики.

Милий настрій внесла своїм балетом і стильовими костюмами „Веселка". Молодь, своїми танками нагадувала легкість метеликів. Ґрація і тонкість жестів, підкреслювали добру школу й велике знання хореографічного мистецтва їхньої вчительки. Цікаво був зображений і реалістично пов'язаний з дією танок „Пироги".

По концерті наша громада зустрічала ще наших гостей на спільній з ними вечері, що відбулася в залі православної церкви св. архистратига Михаїла, де була нагода ближче познайомитися з ними, обмінятися думками, а то й зустріти давніх друзів.

Велике вам спасибі й не абияке признання, дорогі „Чайко" й „Веселко", за ваш концерт, за цей незабутній вечір. Бажаємо вам на майбутнє блискучих успіхів і сил до дальшої праці для прослави нашої багатої культури.

Клівленд вітав гостей з Австралії

Якщо все частіше чуємо оправдані нарікання на те, що залі наших імпрез чи концертів з кожним роком стають все у меншій мірі заповненими слухачами, то цього аж ніяк не можна сказати про те, що сталося в неділю, 29-го вересня, в середній школі на Пармі біля Клівленду.

В 4-ій годині по полудні величезна заля цієї школи була вщерть переповнена людьми з ближчих і дальших околиць Огайо. Чому? Зрозуміло — люди прибули на довгоочікуваний концерт чоловічого хору „Чайка" з Мельборну та танцювального ансамблю „Веселка" з Сіднею з далекої і тому для багатьох ще й досі маловідомої Австралії. Прибули в значній мірі завдяки Українському Народному Союзові, який є спонзором їхніх виступів. (Наскільки нам відомо, кошти поїздки „Чайки" та „Веселки" виносять щонайменше 120,000 дол.)

І варто було прибути. Не тільки тому, щоб, побачитися з дорогими братами, доля яких закинула аж по другий бік земної кулі, але і тому, щоб послухати рідні українські пісні та побачити чудово виконані танці в прегарних українських одягах їх виконавців.

Чоловічий хор під диригентурою Степана Кореня виконав „Пісню для рідного краю" А. Гнатишина, „Над Прутом", „У лузі" І. Воробкевича, народну пісню „Ой, зацвіла", „Вівці мої вівці" (обробка А. Гнатишина), „Ой, у полі криниченька" (обробка Ю. Мейтуса), „Сміло, браття" С. Стельмашука та інші. Ярослав Ліщинський, бас, зворушливо проспівав пісні „Давно те минуло" А. Кос-Анатольського, „Два серця з'єднала любов" Г. Жуківського, як також жартівливу „Чоловіче, я слаба" також Кос -Анатольського.

Натомість баритон Вале-

(Закінчення на стор. 4)

Любов Коленська

ІНШИЙ СВІТ

I

Серпень. Цинобрúю горять — вигріваються у мюнхенському химерному сонці дахи будівель. І квіти... квіти... квіти: вони розгулюють по всьому місті, ще й гойдаються у вітрі, ніби жагучі сади Семіраміди, — вони ж і на бальконах, у вікнах хат, на ґазонах і клюмбах, на міських майданчиках і скверах, чи надворі понад каварняними столиками, начебто запашна, розрадувана мережа.

А що ви скажете про сочисто-зелені, прегусті шпалери дерев — каштанів, буків, дубів, вільх та й передусім силисиленної лип та ніжних кучерявих верб, що пристанули понад Ізаром чи над ставами. До їхніх берегів підпливають королівські сніжнобілі лебеді, а трохи оподаль від них, ніби скромні пажі, сіро-брунатні лебеді дотримують їм товариства. Не бракує тут і диких качок, що хіба у пав запозичили оті розкішні кольори, плавають і чайки, та дрібним „панєнським" кроком проходжуються закохані голуби.

А яка ж у цьому місті безліч водограїв: безустанні їхні піруети, мов дівочі сережки, діямантовими вогнями заламують у собі сонце. І церкви... церкви... У більшості в них бані круглаві, інколи і стрункі вони, але без різниці — одні і другі задивлені у небо. По церковних мурах в'ється, біжить плющ — скільки він тут років ніхто не скаже, не вгадає. А гомін дзвонів, здається, безустанний: вони перекликаються поміж собою і, наче горлиці, зовуть один одного, сповіщають славу Господню. Від цього на душі так урочисто, що гейби небесна голубінь загортає вас усього...

Хідниками вулиць, їзднею, потоками пливуть люди, поміж ними і ви... Випрямлюєтесь, проходжуючись елястичним пружним кроком: і втома ваша вже не втома і літа вже не літа... У тій хвилині ви безсумнівно молода, вільна, відпружена людина. І просто неймовірною і нахабною вам видається думка, що колись у вас могли бути турботи, що могла колись бути втома...

Ви йдете і вам спокійно, — вас це й заколисує оксамитова, просто чудова думка, що тут до півночі та й поза нею — можна розгулювати без боязні ніякої і то будь ласка, скільки вам лиш завгодно!

Зовсім не дивуюся, що вам і досі важко розгадати у чому ота привітлива, безтурботна і молодецька атмосфера — чи лиш вона у тому, що нікому тут неспішно, а тоді й хвилювання і неспокою менше, чи може у певності отій, що вашого гаманця вам ніхто не відбере, чи у тому, що ніхто з прохожих надто не розглядає ваших рухів, ні одягу навіть — ні! Хай би на вас був лиш листок... фіґовий.

Та, мабуть, отой маґічний чар Европи у правіковій леґендарності її, у тому, що кожен завулок цього міста, на якому ані сліду покиненого папірця, відкриває перед вами фраґмент за фраґментом дівичости віків, лицаря крок у залізному панцері, відкриває моменти неохопної, божеської краси, — і хай це лиш зарис різьби на кам'яниці чи замку, чи пишні будівельні споруди з усім багатством бароккової, рококової чи неоклясичної архітектури, або хай фрески у церкві чи вуличні ліхтарі, що підказують оповідання про зустрічі таємні, не раз кнування зради чи сплетіння пари рук у екстазі любовній, або хай це лиш вікна вітрин, на яких — вишукані ювелірні вироби і картини геніяльних малярів Европи, чи в середмісті Мюнхену янгола миру золотистий силюет, споруджений на пам'ятку закінчення Другої світової війни, — ввесь отой маґічний чар іде за вами крок за кроком...

Ще хвилина і вказівки годинника зупиняться на — п'ятій, а вам ще стільки треба побачити. Небавом позачиняють ґалерії, музеї і крамниці та й навіть каварні. Але вас голубить, втихомирює думка: а чей прийде ще... завтра і позавтра. Скрізь люди... люди: за чимось стежать, фотографують, розглядають, віднотовують, щоб не переочити чогось, щоб схопити оте... неохопне. В тій порі особливо глітніше від люду біля ратуші, де вгорі відкриваються дверцята, відбувається музичний спектакль — „Ґльокеншпіль". Вправді туристи бачили його не раз і не два, але вони... ненаситні. І коли надходить фінал і, натиснений пружиною, із самого горішнього віконця вилітає птах, — усі захоплено плещуть у долоні і вам, здається, що перед вами — не дорослі, а люди-діти...

На мюнхенських вулицях, як це сьогодні, мабуть є, по всій Західній Европі, ви побачите жінок і чоловіків у джінсах чи штанах, у блюзках картатих або одного кольору, сандалах чи тенісівках. Нащодень, за вийнятком небагатьох, зодягаються тут невибагливо, щоб лиш вигідно було: По місті проходжуються туристи чи таки автохтони цього міста — люди старшого чи середнього віку, але здебільшого ви завважуєте молоді подружжя, часто у них на руках чи в наплечнику манюсінькі діти. Тож ясно, що тут не підходила б сукня — у гапти, мережі чи фальбанки, чи і... фльорентійський капелюшок.

Шоста година: вулиці поволі опорожнюються і на місце отого, радше строкатого люду, ніби на сцену, виходять святково зодягнені люди: жінки в довгих шикарних сукнях, у штудерно завитому волоссі, в мештах на високих закаблуках; чоловіки в темних елеґантних костюмах, одні і другі появляються, — ніби мають заграти свої ролі в наступному спектаклі — теж у пишних народних баварських одягах; усі вони прямують до опери, філармонії чи театру. Але не поспішають. А ось молода жінка, вона не впарі, а самотньо. Із її стрункої постаті, з рамен, спливає чорна накидка, що її облямовує руса дівоча коса, наче гапт королівський.

А як воно чудово! — Ви, забуваєте, що на раменах ваших роки і що може врешті прийшов вам час утомитись... Ви мандруєте, мандруєте... мандруєте далі, не відчуваючи ніякої втоми і залишаєте отой час, що поза вами, ніби він ніколи не пройшов, ніби він і не існував... Тоді приходить до вас зрозуміння, що може це й тому так вам на душі безжурно, що колись ота Европа і вся її обстанова були частиною вашої молодости, ваших тоді легких, мов пір'їнка років, ваших яких же тоді окрилених мрій, що позначались виключно лиш двома кольорами — рожевим і голубим... І мандруючи вулицями Мюнхену і, одмірюючи кам'яні плити хідників, ви перекреслюєте пройдені роки і опинюєтесь у магічному колі, начебто зовсім час зупинився... І вам охота мандрувати довго, якнайдовше, навіть до найбільшої фізичної втоми, щоб лиш перекреслювати, перекреслювати час...

Закінчення буде.

На крилах вояцької пісні

(Враження із концертового турне хору „Бурлака" з Торонто)

Вже на саму згадку можливого виїзду до Европи чоловічого хору „Бурлака" з Торонто, якого запросили до участі в відзначенні 40-річчя боїв І-ої УД Української Національної Армії та посвячення військового пам'ятника в Травтмансдорфі — Стирія. Австрія. Крайова Управа Братства І-ої Української Дивізії УНА в Німеччині та Об'єднання бувших Вояків Українців у Великій Британії, бушуюча думка не давала спокою, а бажання здійснення цієї мрії ставало з кожним днем міцніше. Усі перепони, а то й проблеми, як наприклад, звільнення з праці, фінансові обтяження, як теж фізичні слабості стали нічим, супроти цієї ідеї та мети.

Звичайно говорять, що число тринадцять є числом небезпечним, „пеховатим", а то й нещасливим. 13-го травня — це день відлету хору через простори океану, через мряки Лондону...і хоч з прибуттям до Великобританії хорові трапилися „малі нещастя" (залишення цінних валізок зі строями на летовищі, загублення пашпорту та грошей, „загубили" члена хору на вулицях рухливого міста), все, однак, щасливо віднайшлося і щастя з нами дружило й не опускало нас аж до останньої хвилини повороту домів — до Канади.

В Лондоні, в приміщенні Українського Релігійного Центру св. Софії, наших хористів прийняли представники СУБ, побратими-дивізийники, та Об'єднання бувших Вояків Українців (ОБВУ) на Великобританію. Наступного дня, у середу, хор відлетів до Мюнхену, Німеччина. На летовищі привітали нас побратими-дивізійники та директор інтернату „Рідна Школа" Володимир Леник, а в Катедральному Центрі — о. М. Мольчко, парох української католицької церкви, та мила зустріч і привітання з полк. Побігущим, сот. Волф-Дітріх Гайке, М. Гайва, П. Кіщуком, Р. Дебрицьким, В. Душинським, Б. Шарком, та пані Пеленською. В той же вечір, о год. 7-ій, репрезентативну по береги заповнену залю зайняли добірна українська та німецька публіка, біля 400 осіб.

Концерт відкрив привітальним словом голова ЦПУН мгр Антін Мельник. Точки програми, яка складалася із двох частин — музичних композицій та творів релігійних, вояцьких та народних, — хор виконав по-мистецьки під батутою фахового композитора дириґента Зенона Лавришина та під знаменитий акомпаньямент піяністки Мії Бах. В антрактах виступали відомий та популярний артист-гуморист Володимир Довганюк у ролі Гриця Зозулі та піяністка Мія Бах. Це був надзвичайно вдалий концерт та милий вечір. Він залишив незабутнє враження на слухачів, які з вдячности нагороджували хористів довготривалими оплесками, вставши з місць. Китицями живих квітів обдаровували дириґента, піяністку та актора В. Довганюка.

Їзда автобусом з краєвидами чудових гір, які відбивались у водах мальовничих озер, вузькі круті доріжки з полонинами місцевостей Розенгайм, Зальцбурґ, Берхтенсґаден, манили очі, стискали подих на згадку про давноминуле, а таке близьке й знайоме...

Летом птаха ми знайшлися у Ґрацу. До соборних молитов-панахиди за душі сотень жінок „остарбайтерів" стали о. д-р О. Дзерович, парох української католицької церкви св. Варвари у Відні, парох української православної церкви в Мюнхені о. Паладій Дубицький та парох української католицької церкви в Мюнхені о. М. Мольчко. Подібні моління відбувалися на кладовищах місцевостей Фельдбах, св. Штефан, Бірнбавм, Ґнас і Ґляйхенберґ. Чотириденні жалобні відзначування перетворилися у справжню величаву маніфестацію, під час якої в містечку Травтмансдорф посвячено цвинтар та пам'ятник поляглим українським воякам. Довжелезний милевий похід, який розвинувся серединою міста, крім духовних українських та австрійських отців, творили австрійські ветерани з духовою оркестрою, представники австрійського уряду, делеґації товариств, організацій, почесні гості, а з ними численні вінки, квіти й українські та австрійські прапори.

Пам'ятник поляглим українським воякам в Травтмансдорфі

Пам'ятник в Грацу, де поховано понад 400 українських жінок

Пам'ятник в Бад Ґляйхенберзі

На кладовищі, куди оком глянеш, — могили...могили...могили, хрести, хрести та вояцькі шоломи. При головному вході у сяйві сонця блистить високий, на три метри, з тесаного чорного ґраніту, з хрестом, тризубом і левиком (відзнакою Української Дивізії) величавий пам'ятник. На ньому вириті золотом слова: „Спіть, хлопці, спіть, про долю-волю України тихо сніть". Такий напис видніє і німецькою мовою. Під маєстатичний пам'ятник знаним і незнаним героям України вінки складали представники австрійського уряду та посадники міста Фельдбаху й Травтмансдорфу, а їхні промови зводились до слів: „Це місце вічного спочинку для тих, що життя своє поклали на жертівнику батьківщини цією крови за вас, за ваш народ і також наш, щоб вони могли жити". Посадник міста Фельдбаху сказав: „Народ, який високо цінить та вшановує могили поляглих з таким пієтизмом, — це народ великої культури. Вони боролись проти вашого й нашого ворога. З вірою в Бога вірте в близький день волі для вашої батьківщини!"

Сльози котились по обличчях багатьох присутніх, коли малі шкільні діти в австрійських національних строях виголошували зворушливі вірші поляглим, а у стіп пам'ятника складали китиці квітів. Врочистий настрій святого місця прошила сальва 21-го пострілу з рушниць, що відбилося гомоном у напрямі недалекого замку — місця, де так завзято по-геройськи боронили наші хлопці з-під Бродів...На цьому побоєвищі знайшов вічний спочинок мій рідний брат.

Останній салют на струнко, мовчанка, і полились жалісні мелодії пісні „Видиш, брате мій", „Святий Боже" та „Вічная пам'ять". На цьому закінчено цю ніколи незабутню маніфестацію — поминки.

Ввечорі, на пошану створення І-ої УД УНА та закінчення війни, відбувся у просторій залі міста величавий концерт нашого хору. Чар і сила української пісні розбурхали зібрану масу австрійської публіки. Ентузіястичне захоплення, грімкі оплески, тупотіння ногами в долівку, присутні викликували хор до надданків. Здавалося, що дух поляглих побратимів — дивізійників оволодів нашими голосами. Співалось так легко і бадьоро — з любов'ю серця. Наша втіха — пісня зміцнила наші сили, і вона зачарувала слухачів глибокою естетичною насолодою. ...„Ми пережили чудові хвилини, — говорили австрійські гості. Такого концерту ми довго не почуємо". Це був найкращий виступ нашого хору із цілого турне.

У неділю в місті Фельдбах відбулася Служба Божа в намірені українського народу. Вірні, що переповнили церкву, вислухали Богослужбу українською мовою. Співав наш хор. Відповідну до хвилини проповідь виголосив двома мовами о. Паладій Дубицький.

До Відня прибули ми в пополудневих годинах, а ввечорі в залі „Горстер Еґрбар" відбувся концерт з прийняттям, на якому хористи запізнались з визначними українцями Відня, з нашим визначним композитором А. Гнатишином.

В понеділок, 20-го травня, наш автобус подався на головний шлях — Відень — Зальцбурґ — Мюнхен. В Берхтесґадені ми відвідали сантиментальний незабутній табір „Еґеркасерне", де наші біженці 40 років тому ділили долю й недолю. Відвідали могилу українського пластуна — альпініста, Андрія Гарасевича. Під вечір на мюнхенському кладовищі Вальдфрідгоф на головній алеї хор віддав поклін всім померлим українцям віспіванням „Вічная пам'ять", а зокрема відспівали панахиди та склали вінки на могилах св. п. Степана Бандери та д-ра Лева Ребета.

Лондон привітав нас гарною погодою, піднісся гумор, щезла втома. Хористи розбрелись по вулицях рухливого міста, купуючи „сувеніри", дехто по ресторанах, щоб призбирати якнайбільше цікавих вражень, бо поворот домів почав наближатися. Наші концерти були заплановані по містах, де найбільш скупчено проживають українці, а саме: Менчестер, Бретфорд, „Тарасівка" біля Бретфорду і останній виступ в Лондоні. Всі концерти пройшли дуже успішно, всюди виповнені залі по 500-600 осіб. Всюди вітали нас та приймали з відкритим серцем. В Менчестері—члени хору „Гомін", дириґент Ярослав Бабуняк, управа хору, представники СУБ, духовні отці та інші. Все це відбувалося у їхніх гарних приміщеннях.

Дружня вояцька пісня й милі розмови — спомини протягались до пізніх годин.

Прощальний концерт в гарній залі Лондону закінчився вечерею. З промовами виступали маестро Володимир Луців та голова ОБВУ на Великобританію д-р Святомир Фостун. Від Управи та хористів хору „Бурлака" подяки висловили колишній та теперішній голови хору — М. Галюк і М. Бей. Дякували за щиру гостинність, моральну підтримку, за організацію турне, за добре серце. Вони також висловили подяку й признання композиторові — дириґентові Зенонові Лавришинові та молоденькій піяністці Мії Бах, артистові Володимирові Довганюкові, всім солістам та членам хору, які присвятили свій час і труд для здійснення великої ідеї — відвідати могили наших вояків дивізійників, віддати поклін і шану могилам (а їх тисячі — тисячі). Вони стали для нас святими, а пам'ять про них в нас ніколи не загине. У своїй свідомості постійно відсвіжуймо пам'ять про них, і продовжуймо почате діло.

Нехай щирою подякою залишиться назавжди Крайовій Управі І-ої Дивізії УНА в Німеччині, яка подбала увіковічнити пам'ять поляглих вояків чудовими пам'ятниками — хрестами, та надзвичайно дбайливо впорядкованими могилами.

Теодозій Пришляк

У Сіднею відбулися виступи голови СКР ІСНО П. Дорожинського

Сідней, Нова Півд. Валія, Австралія. (ПС ІСНО). Повернувшись до Сіднею із виступів перед українською громадою Західньої Австралії Павло Дорожинський був запрошений до Мекворі університету тут, щоб відвідати осередок Українознавчих Студій, що був створений завдяки великим зусиллям та подиву гідній жертвенності української громади Австралії. Під час відвідин П. Дорожинського поінформовано про розвиток українських студій при Мекворі університеті та про поважні можливості створення другої Катедри Українознавства при цьому університеті. Розмови із гостем продовжувалися під час спільного обіду в приміщеннях університету з представниками Фундації Українознавчих Студій, Катедри Українознавства та Наукового Центру — професор д-р Ігор Гордієв, проф. д-р Наталія Пазуняк, мгр Галина Кошарська та інші гості, — а між ними Віра Дорожинська, мгр Святослав Книш та його дружина.

Голова СКР ІСНО П. Дорожинський у супроводі делеґації склав візиту голові Консисторії Української Автокефальної Православної Церкви (УАПЦ) на Австралію о. протопресв. О. Пігулевському, з яким проведено розмови на церковні та загально-громадські теми.

10-го липня ц.р. український відділ радіостанції Сіднею передав півгодинне інтерв'ю з Павлом Дорожинським на актуальні громадські та політичні питання. Інтерв'ю у радіовисильні перевела Марійка Чигрин, яка є одним із керівників державної радіогодини в Сіднею.

У п'ятницю, 12-го липня ц.р., Пластова Станиця в Сіднею запросила пл. сен. Павла Дорожинського на Пластову Зустріч, на якій гість мав гутірку на тему „Відношення Пласту до праці на громадському відтинку". На основі виголошених думок та ряду стверджень між присутніми пластунами та старшим пластунством розвинулася цікава й довша дискусія. Вечір, що відбувся в дружній та приємній атмосфері, закінчено спільною перекускою.

П. Дорожинський був також запрошений на окремий Вечір із своїми друзями по приналежності до Пластового куріня „Лісові чорти". Виголошуючи до присутніх, переважно молодших членів куреня „Л. Ч.", коротку гутірку на тему „Участь молодшого пластового покоління в українській громадській праці", П. Дорожинський мав можливість провести з молодшими учасниками Вечора дискусію над актуальною сьогодні проблемою „утечі" молодшого покоління від праці в громаді. Вечір пройшов у теплій атмосфері, традиційно притаманній куреневі „Лісових Чортів".

Голова СКР ІСНО відвідав також редакцію тижневика „Вільна Думка" та відбув з ред. Володимиром Шумським розмову на теми сьогоднішнього життя українців в Австралії та інших країнах нашого поселення.

Під час перебування в Сіднею Павло Дорожинський відвідав „Центральну Рідну Школу", яка від довгих років є під зарядом дир. В. Жестовского та яку провадять фахові сили. П. Дорожинський, який, м. ін. також керує в Ню Йорку Школою Українознавства, дуже жваво цікавився всіма питаннями Школи, зокрема програмою та методами навчання.

З відвідинами П. Дорожинського Австралії була пов'язана Крайова Конференція ОУН, що її скликав Тереновий Провід Австралії. Конференція, що відбулася 13-го липня ц.р. складалася з двох частин — відкритої та закритої сесій. У відкритій частині Конференції, що її розпочав і нею проводив громадський і політичний діяч з молодшого покоління Святослав Книш, крім обраних делеґатів, взяли також участь запрошені гості-представники церковного, політичного громадського, наукового, жіночого, молодечого господарсько-фінансового тощо життя Австралії. Більшість із запрошених представників установ і організацій виголосили на Конференції короткі привіти.

У відкритій частині Конференції Павло Дорожинський виголосив доповідь на тему „Сучасна ситуація на українському громадсько-політичному відтинку та наші завдання", після чого відбулася дискусія та були поставлені численні запитання до доповідача.

В неділю, 14-го липня, ц.р. відбулися в Сіднею у приміщеннях Української Православної Церкви Загальні збори Фундації ім. О. Ольжича на Австралію. Після заслухання основного звіту, мгра Святослава Книша, звітів інших референтів з діяльности Фундації, зокрема фінансового стану, та після проведеної дискусії, Загальні збори одночасно уділили уступаючій Дирекції Фундації абсолюторію.

На зборах інформативну доповідь виголосив Павло Дорожинський н.т. „Діяльність Фундацій ім. О. Ольжича, у різних країнах та їхні завдання". Нову дирекцію фундації до якої ввійшов великий відсоток молодшого покоління, обрано в такому складі: Володимер Буштедт, Евстахій Валіхновський, Зіновія Вовк, Дозя Володимирів, Богдан Гузій, Роман Дехніч, Юрій Дехніч, Святослав Книш, Юрій Суховерський, Ігор Шорш. Фундація ім. О. Ольжича в Австралії є урядово заінкорпорованою установою та неприбутково дослідною інституцією, що автоматично звільняє її від плачення податків.

На закінчення перебування голови СКР ІСНО П. Дорожинського в Австралії, що було однією з найдовших поїздок в його дотеперішніх відвідуваннях українців у різних країнах нашого поселення, окремий комітет на чолі зі Святославом Книшем і Евстахієм Валіхновським влаштував прощальний вечір, у якому разом із представниками кільканадцятьох організацій та установ взяла численну участь українська громада Сіднею.

На Вечорі Павло Дорожинський, дякуючи українській громаді та поодиноким Організаціям Австралії, а зокрема Святославові Книшеві, за теплу та щиру гостинність і всесторонню підтримку, зробив ряд підсумків та поділився своїми враженнями з кількатижневого перебування в Австралії.

ОБОРОНЦІ АДАДЕМІКА Андрея Сахарова і дисидентські джерела в Москві висловили сподівання, що зустріч генерального секретаря ЦК КПСС Міхаїла Ґорбачова з президентом Франції Франсуа Міттераном й іншими високими французькими речниками, може причинитись до полегшення долі А. Сахарова і його дружини Єлени Боннер. В західніх кругах говориться навіть про звільнення з в'язниці жидівського активіста Ангатолія Щаранського і надання дозволу для Сахарових на виїзд за кордон, якщо вони бажатимуть цього.

ЧОТИРИ ЛАТИНОАМЕРИКАНСЬКІ країни — Мехіко, Колюмбія, Панама і Венесуеля заявили, що якщо їхні заходи про привернення замирення в Центральній Америці, зокрема в Нікараґуа і Ель Сальвадорі не увінчаються успіхом до кінця листопада цього року, то вони опублікують усю документацію про їхні заходи і відмовляться від дальших послуг, чи посередництва в тій справі. Офіційні речники згаданих держав пляцують відбути в кінці жовтня ще одну зустріч на міністерському рівні і там винести зобов'язуючі постанови.

В ПЕРШУ СУМНУ НЕЗМІННО БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашої Незабутньої, Найдорожчої
ДРУЖИНИ, МАМИ І СЕСТРИ

бл. п.

МАРІЇ ПЛІСАК

відправляться

ЗАУПОКІЙНІ СЛУЖБИ БОЖІ

1) в церкві Всіх Святих в Ню Йорку, 11-та вул., в суботу, 12-го жовтня 1985 р., в год. 10 ранку;

2) в церкві св. Юра в Ню Йорку, Н. Й., в неділю, 13-го жовтня 1985 р., в год. 10-ій ранку;

3) в церкві Пречистої Діви Марії в Озон Парку, Ню Йорк, в суботу, 12-го жовтня 1985 р., в год. 9-ій ранку;

4) в церкві св. Хреста, Краків, Польща відправляється СЛУЖБА БОЖА ГРИГОРІЯНСЬКА, від 1-го до 30-го жовтня 1985 р.

Просимо Рідних, Приятелів і Знайомих про молитви за бл. пам'яті Покійної.

Ділимося сумною вісткою, що дня 7-го жовтня 1985 року відійшов у Вічність

бл. п.

ОСИП САБАЛА

народжений 1-го листопада 1922 р. в Зах. Україні.

Залишив у глибокому смутку:
дружину — АННУ
дочку — ЕВГЕНІЮ
сина — ЯРОСЛАВА з дружиною
2 внуків
ближчу і дальшу Родину в Україні

ПАНАХИДА буде відправлена 9-го жовтня 1985 р., о год. 8-ій веч. в похоронному заведенні Werson, Wood Avenue, Linden, N.J.

ПОХОРОННА СЛУЖБА БОЖА у п'ятницю, 11-го жовтня 1985 р. в церкві св. Володимира при Ґрір Авеню і Савт вул., Елізабет, Н. Дж., о год. 9:30 ранку.

В глибокому смутку повідомляємо, що 26-го вересня 1985 р. в Raleigh, N.C., по тяжкій недузі на 67-му році життя упокоїлася

бл. п.

ЗЕНОВІЯ з КЛОСІВ СЕЗЕСНА

ПАРАСТАС був відслужений 30-го вересня 1985 р. в похоронному заведенні Флинн-а в Йонкерсі, Н. Й., а ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА І ПОХОРОННІ СЛУЖІННЯ 1-го жовтня в церкві св. Михаїла в Йонкерсі.

Тіло Покійної спочило в родинному гробі на місцевому цвинтарі св. Йосифа.

ВІЧНА ЇЙ ПАМ'ЯТЬ!

Чоловік — БЕРТОЛЬД
Брат — ОЛЕКСАНДЕР КЛОС з дружиною АННОЮ й синами
Тітки —
ДАРІЯ ХУХРА з дітьми і внуками
МАРІЯ БАРАГУРА з чоловіком ВОЛОДИМИРОМ, з дітьми і внуками
Вуйки —
ОМЕЛЯН КУШНІР з дружиною ЯРОСЛАВОЮ і донькою
ГРИГОРІЙ ЛОЗИНСЬКИЙ з дітьми і внуками
Кузен — ОРЕСТ ПИТЛЯР з дружиною СОФІЄЮ, дітьми і внуком
Ближча і дальша Родина

Просимо про молитви за спокій душі Покійної.

„Листи читачів" повинні бути не довші, як одна сторінка машинопису, друкована через два інтервали.Лист повинен торкатися тем, порушених тільки на сторінках „Свободи". Реагувати слід до десяти днів після опублікування матеріялу. Якщо лист пишеться рукою, то слід писати його чітко і виразно і також з великими відступами поміж рядками. Редакція застерігає за собою право скорочувати листи й виправляти мову, як і скреслювати різкі вислови.

Мистецькі...

(Закінчення зі стор. 1)

Басовий квартет.

Ансамбль „Веселка".

Конферансьє Зіна Ботте.

Ансамблям дякує головний касир УНС Уляна Дячук.

Гнатишина, соліст Ярослав Ліщинський, „Вівці, мої вівці" А. Гнатишина при надзвичайно доброму виконанні сольової партії Валерієм Ботте, „Ой у полі криниченька" Ю. Мейтуса (обробка), „Сміло, браття", С. Стельмащука, „Серенада" Ф. Шуберта і ефектовну „Гей, браття опришки" А. Гантишина. Солістка Галина Корінь, сопрано, яка мала виступати з хором й індивідуально, на жаль через хворобу не могла поїхати в турне і тому програма, зокрема її друга частина, була змінена.

Танцювальний ансамбль виконав „Калину" і цікавий танок „Чумацький шлях", а у другій частині танець „Пироги", „Біля криниці" і „Сюїту". Друга частина програми, крім виступів солістів, зокрема В. Ботте і Я. Ліщинського та інших, мала „легкий" характер. З двома точками виступила також піяністка Галя Кривенко. Треба зазначити, що гостям з Австралії доводилося долати акустичні незручності в більшості неконцертових заль і користуватися розстроєними фортепіянами. Але не зважаючи на недотягнення, зустріч українських спільнот Канади і ЗСА з мистецькими одиницями з Австралії залишаться одною з пам'ятних подій в історії гостювання „заморських" ансамблів на американському континенті.

Присутні вітали гостей довготривалими оплесками і домагалися наддатків. Керівникам ансамблів передали китиці квітів, разом з привітаннями, представники хору „Думка", співачка-солістка Ія Мацюк, Дарія Ґенза, а головний касир УНС У. Дячук „Чайці" і „Веселці" передала окремо виготовлені плякети від Головного Уряду і тепло привітала керівників і учасників ансамблів за їхню довголітню працю в ділянці хорового і танцювалнього мистецтва. Крім того ансамблі отримали по два комплети Енциклопедії Українознавства, а два комплети будуть вислані на адресу наукових інституцій в Австралії, які подадуть УНСоюзові керівники мистецьких одиниць.

Петро Кардаш, зворушений привітами, подякував ще раз за гостинність і заявив, що учасники турне будуть до кінця життя пам'ятати гостинність братів-українців в Північній Америці. Він передав на руки М. Хоманчука друковану працю про українців в Австралії, як подарунок для української громади в Ню Йорку.

Після концерту в залі Українського Спортового Товариства УСК відбулась перекуска для співаків й танцюристів. Гооловний секретар УНС Володимир Сохан привітав гостей і подякував їм за мистецький пир та заінтонував „Многая літа". П. Кардаш ще раз подякував УНСоюзові та її діячам, Централі і Округи, а гості з Австралії відспівали їм, у відплату також „Многая літа". Після перекуски, гості від'їхали на Союзівку на відпочинок і підготову до чергових трьох кінцевих концертів.

НЮ ДЖЕРЗІ

Попереднього дня, у п'ятницю увечері, 4-го жовтня, ансамблі з Австралії дали такий же перший концерт для українців північного Ню Джерзі, у майже вщерть заповненій залі середньої школи в Юніон, Н.Дж.

Привітання Петра Кардаша і Зіни Ботте негайно встановили теплий і щирий контакт поміж виконавцями і публікою, що виявилось, з одної сторони, добрим виконанням програми гостюючими ансамблями, не зважаючи на видиме перемучення подорожуванням, концертами і враженнями, а з другої сторони — щедрими і довготривалими оплесками біля 1,000 слухачів. І тут прийшлось виконавцям подолати деякі технічні труднощі із звуковою системою та світлами, з яких з елеґантним гумором вив'язалась конферансьє Зіна Ботте.

Після концерту подяку в імені місцевих мистецьких одиниць висловив Михайло Добош, від української православної парафії св. Вознесіння в Мейплвуді — голова Парафіяльної ради Всеволод Луцкевич та від УНСоюзу його головний контролер адв. Нестор Олесницький.

Гостями і концертом займались тут союзові активісти під проводом Романа Лапичака.

ВІДКЛИКАННЯ

Управа 64-го Відділу в Ню Йорку повідомляє, що „Жива газета", яка мала відбутися в суботу, 12-го жовтня ц.р., не відбудеться з огляду на конференцію, яку влаштовує в тому самому часі Наукове Товариство ім. Шевченка для вшанування пам'яті поета Василя Стуса. „Жива газета" відбудеться в суботу, 16-го листопада ц.р.

Округи...

(Закінчення зі стор. 1)

уваги буде звернено на осінню передконвенційну кампанію, завданням якої є придбання до кінця року 1,000 нових членів забезпечених на 5.000.000 долярів.

Щоб та кампанія була більш успішною, заходом Екзекутивного Комітету схвалено спеціяльний передконвенційний бонус, про який повідомлено всіх відділових секретарів.

Клівленд...

(Закінчення зі стор. 2)

рій Ботте проспівав „Баляду про Довбуша" (обробка Д. Задори) та разом із своєю дружиною Зіною дует „Знають, люди, знають" В. Гуджія. (До речі, Валерій Ботте хоч і англійського походження, але, одружившись з українкою Зіною, так „зукраїнізувався", що без труднощів виконує українські пісні).

Дуже гарним були виступи танцювального ансамблю під мистецьким керівництвом Наталії Тиравської. Ансамбль виконав танці „Калина", „Чумацький шлях", „Сюїта" та „Біля криниці".

Фортепіяновий акомпаньямент під час концерту виконувала талановита молода професійна піяністка Галина Кривенко, яка, працюючи за своїм фахом в Японії, спеціяльно прибула до Америки, щоб тут долучитися до австралійських мистців і взяти участь в цьому мистецькому турне. Також мала бути в турі співачка, сопрано Галина Корінь (дружина диригента Степана Коріня, яка, на жаль, з причин недуги не змогла прибути.

Голові Об'єднаних Українських Організацій Клівленду інж. Василеві Ліщинецькому та директорові хору „Дніпро" Олегові Морозові належить заслужена подяка за всі їхні великі старання, щоб виступ наших дорогих гостей з Австралії в Клівленді пройшов з повним успіхом.

Ю. Мовчан